

Եկեք ինձի, բոլոր յոզնած ու քեռնատորուածներ...

Մատթեոս 11.28

Ապրիլ, 2015թ.
N 4 (66)

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒԻ**

Հուլիսի 1-ին 2009թ. Նախագիտ

ԻՆՔՆԱԿԱՍՏԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

ԳՇՄԱՐԻՑ ՈՒՐԱԽՈՒԹՅՈՒՆ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Ապրիլ, 2015թ., №4 (66)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան

Ինքնավարահություն.....1

Ավետիս Նազարյան

Ճշմարիտ ուրախություն.....4

Փռշին.....7

Կրակե պարնեշ.....8

Անսպասելի նվեր.....10

Ասրված՝ մեր պահապանը.....14

Ե՛ր դարձիր, նորից փորձիր.....14

Հաշվեքություն.....16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԻՆՔՆԱՎՍՏԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

«Դուք բոլորդ պիտի գայթակղիք այս գիշեր իմ պատճառովս... Պետրոս պատասխանեց անոր. «Թեև բոլորն ալ գայթակղին քու պատճառովդ, ես բնավ պիտի չգայթակղիմ»:
Մարկոս 14:27-30

Սիրելիներ, մենք գտնվում ենք հոգևոր պայքարի մեջ, և եթե չունենանք հոգևոր կյանքի փորձառություն ու գիտություն և Աստծու օգնությամբ չճանաչենք ինքներս մեզ, ապա ինքնավստահ կլինենք ու Պետրոսի նման կլացենք, որ ուրացել ենք Տիրոջը: Դրա համար անհրաժեշտ է, որ մենք ավելի մոտենանք ու ճանաչենք Աստծուն, չլինենք ինքնավստահ, այլ վստահենք մեր ամենակարող Տիրոջը: Բերենք օրինակներ:

Երբ Բաբելոնի Նաբուգոդոնոսոր թագավորը պալատում ճեմում էր, ասաց. «Ահա այն մեծ Բաբիլոնը, որ ես թագաւորութեան տուն եմ շինել իմ մեծ զօրութեամբը և իմ մեծութեան փառքի համար»: Խոսքը դեռ թագավորի բերանում էր, որ երկնքից մի ձայն իջավ. «Քեզ է ասվում, ով Նաբուգոդոնոսոր արքայ, թագաւորութիւնդ գնաց քեզանից: Եվ մարդկանցից քեզ պիտի արտաքսեն և դաշտի անասունների հետ պիտի լինի քո բնակութիւնը, խոտ են ուտեցնելու քեզ արջառների պէս. եւ եօթը ժամանակ է անց կենալու քեզ վերայ մինչեւ որ իմանաս թէ Բարձ-

րեալն է տիրում մարդկանց թագաւորութեան վերայ, եւ ում որ ուզում է՝ տալիս է այն»: Նույն պահին այդ խոսքերը կատարվեցին. «...եւ մարդկանց միջից արտաքսուեցաւ, եւ խոտ էր ուտում արջառների պէս, և երկնքի ցօղովը թրջվում էր նորա մարմինը մինչև որ նորա մազերը երկարեցան ինչպէս արծիւներինը, և նորա եղունգները թռչունների պէս» Դանիել 4:29-32:

Նաբուգոդոնոսորը մտային հիվանդությամբ հիվանդացավ ու նրան թվում էր, թե ինքը վայրի գազան է, ու կենդանիների հետ էր բնակվում: Երբ լրացան Աստծու կողմից Նաբուգոդոնոսորի համար սահմանված յոթ ժամանակները, նա ասաց. «Եւ այն օրերից յետոյ եւ Նաբուգոդոնոսորս աչքերս բարձրացրի դէպի երկինքը, եւ խելքս ինձ վերայ եկաւ եւ Բարձրեալին օրհնեցի, եւ զովեցի եւ փառաւորեցի յաւիտեանս կենդանի եղողին, որի իշխանութիւնը յաւիտեանական իշխանութիւն է եւ նորա թագաւորութիւնը դարձ ցդար: Եւ երկրիս բոլոր բնակիչները ոչինչի պէս են համարվում, եւ նա իր ուզածին պէս է անում երկնքի

Ձեպիկ, 2015թ., № 4 (66)

գործովը եւ երկրի բնակիչներովը, և մէկը չ'կայ որ զարկէ նորա ձեռքին ու նորան ասէ. Ի՞նչ ես անում» Դանիել 4:27-37:

Նաբուգոդոնոսորը խոնարհվեց Աստծու առջև ու հայտարարեց, որ Նա կարող է ցածրացնել ամբարտապանությանը քայլողներին:

Երբ ասորիների Սենեքերիմ թագավորը գրավեց Հուդայի պարսպապատ քաղաքները, ուզում էր գրավել նաև Երուսաղեմը: Նա խիստ հպարտացել էր ու հայհոյեց Իսրայելի Տեր Աստծուն: Նա Հուդայի Եզեկիա թագավորին մամակ գրեց՝ ասելով. «Դուք ո՞ւմ ապավինելով եք Երուսաղեմում մատել պաշարման մեջ: Դուք չգիտե՞ք, թե ինչ ենք արել ես ու իմ հայրերը բոլոր ժողովուրդներին ու երկրներին: Մի՞թե բոլոր այդ երկրների ազգերի աստվածները կարողացան փրկել իրենց ժողովրդին իմ ձեռքից: Ինչպե՞ս կարող է ձեր Աստվածը ձեզ փրկել իմ ձեռքից»: Եզեկիա արքան և Ամոսի որդի Եսայի մարգարեն այս հարցի համար աղոթեցին՝ դեպի երկինք աղաղակելով:

Տերը հրեշտակ ուղարկեց ու բնաջնջեց Ասորեստանի արքայի բանակում գտնվող բոլոր զ ո ռ ա վ ո ռ մարդկանց ու պ ա տ ե ռ ա գ -

միկներին, իշխաններին ու զորագլուխներին: Սենեքերիմն ամոթահար վերադարձավ իր երկիրը, գնաց իր աստվածների տունը, և նրա հարազատ որդիներն այնտեղ սրով սպանեցին նրան: Տերը Եզեկիային ու Երուսաղեմի բնակիչներին փրկեց Ասորեստանի Սենեքերիմ արքայի ու ամենքի ձեռքից, և նրանց երկրի բոլոր վայրերում խաղաղություն տիրեց: Ահա այսպիսի ավարտ ունեցավ ինքնավստահ Սենեքերիմ արքան:

Վերջին ընթրիքից հետո, երբ Հիսուսն ու իր աշակերտները գոհության երգ երգեցին ու բարձրացան Չիթենյաց լեռը, Հիսուսը նրանց ասաց. «Ամենքդ այս գիշեր կ'գայթակղիք ինձանից. որովհետեւ գրուած է՝ թէ Հովիւր կ'զարկեմ՝ եւ ոչխարները կ'ցրուին... Պետրոսն էլ ասեց նորան. թէ եւ ամենքն էլ գայթակղին, բայց ես ոչ: Յիսուսն էլ նորան ասեց. Ճշմարիտ ասում եմ քեզ, թէ այսօր, հէնց այս գիշեր հաւը երկու անգամ չ'խօսած, երեք անգամ կ'ուրանաս ինձ» (Մարկոս 14:27-30): Պետրոս ըսաւ անոր.

«Նոյնիսկ եթէ պէտք ըլլայ որ քեզի հետ մեռնիմ՝ բնա՛ւ պիտի չորանամ քեզ»: Այսպէս էին ասում նաև բոլոր աշակերտները (Ղուկաս 22:31-35): Այդպէս էլ

եղավ. աքաղաղը դեռ չկանչած՝ Պետրոսը երդվում էր ու ասում, թե ինքը Հիսուսին չի ճանաչում, ու երեք անգամ ուրացավ Նրան: Ծիշտ է, Պետրոսը չէր ցանկանում ուրանալ իր սիրելի ուսուցչին, Նա սիրում էր Հիսուսին, սակայն շատ ինքնավստահ էր ու հոգևոր պայքարի մասին գիտություն չուներ: Բայց հոգևոր կյանքի փորձություններ անցնելուց հետո Պետրոսը ճանաչեց իրեն և այլևս ինքնավստահ չէր: Նա արդեն ուներ հոգևոր պայքարի մասին գիտություն, հասկանում էր այդ ամենը և ասում. «Զգա՛ստ եղէք, արթո՛ւն կեցեք. որովհետեւ ձեր ոտխը՝ չարախօսը՝ կը շրջի մոռնող առիծի պէս, փնտռելով թե ո՛վ կլլէ» Ա Պետրոս 5:8:

Պողոս առաքյալն ինքնավստահ չէր, բայց ճշմարտությունը ճանաչելուց հետո պատրաստ էր ասելու. «Ամեն բան կարող եմ ինձ զօրացնող Քրիստոսով» Փիլ. 4:13: Նրա վստահությունը ոչ թե իր վրա էր, այլ՝ իրեն զորացնող կենդանի Աստծու: Իսկ Բ Կորնթ. 1:8-ում նույն Պողոս առաքյալն ասում է. «Վասն զի չենք կամենում, եղբարք, որ դուք չ'գիտենաք այն նեղութիւնն որ Ասիայումը մեզ եղաւ. մեր կարողութիւնիցն աւելի ծանրաբեռնուեցանք. մինչեւ որ մեր կեանքի յոյսն էլ կտրել էինք: Բայց հէնց մենք ինքներս մեզ վերայ մահուան վճիռն ունէինք. որպէս զի մեր անձերի վերայ յոյս չ'դնենք, այլ Աստուծոյ վերայ որ մեռելներին յարուցանում է»:

Մի անգամ, երբ Ուկրաինայից

հյուր եկած երկու հովիվ եղբայրների հետ աղոթում էինք, նրանցից մեկին Տերն ասաց. «Քո կյանքի փորձառության վրա հույս մի՛ դիր»:

Ժամանակին, երբ Իվան Անտոնովիչ Լեչուկ եղբայրը կենդանի էր, ու մենք միասին աղոթում էինք, նա միշտ խոնարհությամբ ասում էր. «Շնորհակալ եմ, Տեր, որ ինձ պահեցիր սալքաքումից»: Այն ժամանակ ես մտածում էի՝ ինչո՞ւ է եղբայրն այդպես աղոթում, բայց հիմա հասկանում եմ, որ եթե Տերը չպահի, ո՛չ ոք, ո՛չ մի քրիստոնյա չի կարող կանգուն մնալ ու չընկնել: Նույնիսկ Պողոս առաքյալին հարկավոր էր խայթոց, որպեսզի չհպարտանար ու չընկներ:

Երբ քրիստոնյան ինքնավստահ է, նրա կործանումը շատ մոտ է: «Կործանումից առաջ հպարտանում է մարդիս սիրտը. բայց փառքից առաջ գնում է խոնարհութիւնը» Առակաց 18:12: Առակաց 3:5-ում ասվում է. «Տիրոջն ապաւինիր քո բոլոր սրտովը, եւ քո հասկացողութեանը մի վստահիր»: Իսկ Եսայիի մարգարեության 47:10-ում ասվում է. «Եւ դու ապաւինեցիր քո չարութեանը, ասեցիր՝ Ինձ տեսնող չ'կայ, քո իմաստութիւնը եւ քո գիտութիւնն են քեզ մոլորեցնողը. բայց դու ասում ես քո սրտումը. Ես եմ, եւ ինձանից ջոկ մէկը չ'կայ»

Կարելի է ավելի շատ խոսքեր ու շատ օրինակներ բերել Աստծու Խոսքից, սակայն այսքանն էլ բավական է, որպեսզի մենք գիտակցենք ու հասկա-

Պատմություն, 2015 թ., Գ 3 (65)

նանք, թե մարդուն ինչի կարող է հանգեցնել ինքնավստահությունը: Ուրեմն. «Իմաստունը իր իմաստութիւնովը չ'պարծենայ, եւ զօրաւորը իր զօրութիւնովը չ'պարծենայ, հարուստը իր հարստութիւնովը չ'պարծենայ, այլ սորանով պարծենայ, ով որ պարծենում է, թէ հասկանում եւ ճանաչում է ինձ, որ ես եմ Տերը, որ երկրի վերայ ողորմութիւն, իրաւունք եւ արդարութիւն եմ անում, որ ես սորանց եմ յաւանում, ասում է Տէրը» Երեմիա 9:23-24:

Սիրելիներ, եկեք բոլոր այստեղ բերված օրինակներից և հատկապես Պետրոսի սխալներից սովորենք ու հոգևոր պայքարի ժամանակ երբեք չվստահենք ու հույսներս չդնենք մեր ուժերին, ու թող ինքնավստահությունը երբեք տեղ չգտնի մեր կյանքում, ու մեր վստահությունը լինի միայն մեր Տեր ու Փրկիչ կենդանի Աստծու սիրո ու Նրա գործության վրա:

Աստուծո ծառա

Մամիկոն Ղազարյան

ԾՆՄԱՐԻՏ ՈՒՐԱԽՈՒԹՅՈՒՆ

Միշտ ուրախ եղեք Տիրոջով. նորից եւ ասում՝ ուրախ եղեք:

Փիլիպեոս 4:4

Մարդիկ կարող են ունենալ ուրախության երկու պատճառ՝ երկրավոր կյանքում ունեցած հաջողություններ, Աստծու հետ ունեցած հաղորդակցություն:

Եթե մարդը չի ճանաչում Աստծուն, ուրեմն նրա ուրախությունը կապված է նյութական հաջողության, հաջողակ ամուսնության, պաշտոնի բարձրացման, հիվանդության բժշկության և այլնի հետ: Ասեմ, որ այսպիսի երկրավոր ուրախությունը ժամանակավոր է, անցողիկ, քանի որ այդ ուրախությանը կարող է անմիջապես հաջորդել տխրությունը: Հնարավոր է, որ մեկն այսօր ուրախ լինի, իսկ վաղը՝

տխուր: Բերենք օրինակներ:

Ծննդոց գրքում կարդում ենք, որ Աստված Աբրահամին կանչեց ուրիշ երկիր տանելու նպատակով: Աբրահամն իր հայրական տնից դուրս եկավ՝ իր հետ վերցնելով եղբորորդի Դովտին: Դովտն, Աբրահամի հետ ապրելով, անմասն չմնաց Աստծու օրհնությունից: Նա ուներ բավական շատ անասուններ և հովիվներ: Այդ հովիվներն արոտավայրերի պակասության պատճառով վիճում էին Աբրահամի հովիվների հետ: Աբրահամի առաջարկով Դովտը արոտավայրերի ընտրություն արեց, ու նրանք բաժանվեցին: Դովտն ընտրեց Հորդա-

նան գետի մոտի՝ Սողոմի բերրի արոտավայրերը, որ դրախտի պես էին (Ծննդ.13:10): Աբրահամին բաժին ընկան Քանանի հյուսիսային կողմի լեռնային վայրերը: Աբրահամի համար կարևորը ոչ թե արոտավայրն էր, այլ իր և Դովտի հովիվների միջև վեճ չլինելը:

Դովտը շատ ուրախացավ իր արոտավայրերի համար, սակայն ի՞նչ շահեց: Աստված մեղքի պատճառով կործանեց Սողոմ և Գոմոր քաղաքները: Դովտը

չկարողացավ իր հարստությունը դուրս բերել Սողոմից, իսկ նրա կինն աղե արծան դարձավ:

Ա Թագավորաց 17-րդ գլխում խոսվում է այն մասին, թե ինչպես Դավիթը հաղթեց Գողիաթին: Այդ հաղթանակն սկզբում ուրախացրեց Սավուդ թագավորին: Ա Թագավորաց 18:2-ում ասվում է, որ Սավուդ թագավորը Դավիթին թույլ չտվեց հոր տուն վերադառնալ: Սակայն 18:6-8 խոսքերում ասվում է, որ երբ կանայք երգում ու գովում էին Դավթին, Սավուդը նախանձեց, ու այն նույն Սավուդ թագավորը, որ սկզբում ուրախացել էր Դավթի հաղթանակով, այդ օրվանից հանկարծ բարկացավ, տրտմեց և սպանելու նպատակով մինչև իր կյանքի վերջը հետապնդեց Դավթին:

Ինչպես տեսնում ենք, վերը նկարագրված ուրախությունները ժամանակավոր էին, ու կարճ ժամանակ անց փոխարինվեցին տխրությամբ: Բայց Պողոս առաքյալը մեզ հորդորում է, որ ուրախ լինենք: Նա նույնիսկ կրկնում է. «նորից եմ ասում՝ ուրախ եղեք»:

Իմ ծանոթներից մեկը, որ որոշ չափով տեղյակ էր Աստծու Խոսքին, ամուսնացավ մի մեծահարուստ տղայի հետ, ու միասին գնացին Ռուսաստան: Աղջկա ծնողները, որ հավատացյալ մարդիկ

չէին, շատ էին ուրախացել իրենց աղջկա համար: Ամուսնությունից կարճ ժամանակ հետո աղջիկը զանգեց մեր տուն և շատ տրտմած խնդրեց, որ աղոթենք իր համար: Նա ասում էր. «Ես միայնակ ու խեղճ թռչուն եմ, որ ապրում եմ ոսկե վանդակում»:

Հոգևոր մարդիկ գիտակցում և ապրում են իրական ուրախությունը, որն այս աշխարհից չէ: Պետքուս առաքյալը գրում է, որ ուրախ ենք անպատմելի և փառավոր ուրախությամբ (Ա Պետքուս 1:8): Ես չեմ կարող նկարագրել այդ ուրախությունը, որովհետև այդ ուրախությունն անպատմելի է: Սակայն կներկայացնեմ հոգևոր ու իրական ուրախության պատճառները:

Առաջին պատճառ: Ամբակունձի մարգարեության 3:17-18 խոսքերում

Ձեպիկ, 2015թ., № 4 (66)

ասվում է. «Թեև թզենին ընձյուղ չտա, որթատունկի վրա պտուղ չլինի, ձիթենու բերքը ստի, փարախից պակասի ոչխարը, գոմերում արջառ չլինի, սակայն ես Տիրոջնով պիտի ցնծամ, իմ փրկության Աստուծոնով պիտի ուրախանամ»:

Ամբակում մարգարեի ուրախությունը կապված չէր այս կյանքի անհաջողությունների հետ: Նրա ուրախությունն Աստծուց էր: Ուրեմն ուրախանանք, որ Աստված ունենք:

Երկրորդ պատճառ: Սաղմոս 19:8-ում ասվում է. «Տիրոջ կանոնները շիտակ են, սիրտը կուրախացնեն»:

Սաղմոս 119:97. «Ուրչափ կսիրեմք քո օրենքը, այն է ամեն օր իմ մտածությունս»: Այս միտքը վերաբերում է նրան, ով ուրախանում և մխիթարվում է Աստծու Խոսքով:

Ուրախացե՛ք, որ դուք Աստվածաշունչ ունեք:

Երրորդ պատճառ: Սաղմոս 122:1. «Կուրախանայի, երբ ինձ կասեին Տիրոջ տունը գնանք»:

Տիրոջ տունը եկեղեցին է, որտեղ մարդը գտնում է ներքին ուրախություն և խաղաղություն: Ուրախացե՛ք, որ դուք եկեղեցի ունեք:

Չորրորդ պատճառ: Դուկաս 10:20-ում Հիսուսն ասաց. «ուրախացեք, որ ձեր անունները գրված են Կյանքի գրքում»:

Այս Խոսքը վերաբերում է նրանց, ովքեր օգտվում են Հիսուս Քրիստոսով ձրի փրկվելու հնարավորությունից:

Ուրախացե՛ք, որ դուք, Հիսուսին հավատալով, ձրի փրկություն ունեք:

Հինգերորդ պատճառ: Դուկաս 15:7. «Տերն ասաց. ասում եմ ձեզ, որ մեծ ուրախություն է լինում երկնքում, երբ մի մեղավոր ապաշխարում է»:

Այս խոսքը վերաբերում է Ավետարանի տարածմանը. երբ մարդ մասնակից է լինում այդ պատվելի գործին, ուրախություն է ապրում և՛ ինքը, և՛ երկնքի բնակիչները:

Պողոս առաքյալն ուներ այս ուրախությունը, թեև բանտում էր, ձեռքերն ու ոտքերը՝ կոճղերի մեջ (Գործք 16 գլուխ): Բ Կորնթ. 6:10-ում Պողոսը գրում է. «Տրտմածների պես ու միշտ ուրախ եմք, աղքատների պես ու շատերը կհարստացնենք, ոչինչ չունեցողների պես և ամեն բան ստացած եմք»: Տրտմությունից առաջանում է տրտունջ, բողոք, սրտնեղություն, որ հաճելի չէ Տիրոջը: Հռովմեացիս 14:17-ում ասվում է. «Երկնքի արքայությունը կերակուր ու խմելիք չէ, հապա արդարություն, խաղաղություն և ուրախություն է Սուրբ Հոգով»: Ուրախ լինելը հոգևոր մարդու ներքին վիճակն է: Մենք ունենք ուրախ լինելու պատճառներ, ինչպես նշեցինք վերևում: Թող Աստված օրհնի ձեզ, իմ սիրելի՛ բույրեր և եղբայրներ, որ մեր բոլորի ուրախությունը լինի երկնքից, հավիտենական ու անպատմելի:

Ավետիս Նազարյան
ք. Վանաշոր

Փ Ո Շ Ի Ն

Բնակարանի մաքրությունն ավարտված է: Ես արդեն վայելում էի գրասեղանի առջև նստելու հաճույքը, երբ հանկարծ մի բան պատահեց, որը ժամանակավորապես փչացրեց իմ տրամադրությունը. արևի ճառագայթը ներխուժեց սենյակ, և այդ ճառագայթի մեջ ես տեսա փոշու միլիարդավոր հատիկներ: Ամբողջ օդը լցված էր դրանցով:

Սենյակում, որը մի րոպե առաջ թվում էր մաքրամաքուր, ես սկսեցի խեղդվել: Հասկացա, որ յուրաքանչյուր ներշնչման հետ կուլ եմ տալիս մի լիարդավոր բակտերիաներ, գուցե և մահացու...

Արևի ճառագայթն ինչպես անսպասելի հայտնվել էր, այնպես էլ անհետացավ: Երևի արևն ամպի ետևն անցավ: Սենյակը նորից ստացավ մաքուր ու հաճելի տեսք. ոչ մի փոշեհատիկ չէր երևում:

Լավ էր, որ արևն անհետացավ՝ իր հետ տանելով փոշու և բակտերիաների ներկայության իրականությունը:

Երբ մարդն ապրում է Աստծուց հեռու, նրա կյանքը թվում է մաքուր, հաճելի և կարգավորված, բայց բավա-

կան է Աստծու լույսը մի վայրկյան հայտնվի նրա սրտում, և նա կտեսնի մեղքերի մի ամբողջ բազմություն: Մարդն իր մեղավորությունից շնչահեղձ է լինում:

Ի՞նչ անել այս դեպքում: Կա երկու հնարավորություն. կա՛մ հեռացնել իրենից Աստծու լույսը, ինչպես վարվեցին հրեաները՝ Լույսի աղբյուրը զամելով խաչին, կա՛մ զղջումով ու անկեղծ խոստովանությամբ ընդունել Քրիստոսի Արյան քավչարար գործությունը:

Ո՞ր ճանապարհը կընտրես դու:

«Ապրեցրու ինձ, ով Աստված, որովհետև ջուրերը մինչև իմ անձը հասան: Խրվեցայ ցեխի մեջ որ հատակ չունի. ջրերի խորը տեղը մտա և պտույտ-

ներն ինձ կուլ եմ տալիս» Սաղմոս 69:2-3:

«Սպասելով սպասեցի Տիրոջը, և նա դեպի ինձ նայեց և աղաղակս լսեց: Եվ ինձ հանեց կորստի հորիցը՝ տղմոտ ցեխիցը և վեմի վրա կանգնեցրեց ոտներս. և զնացքս հաստատեց: Եվ նոր երգ դրավ իմ բերանումը մեր Աստծո օրհնությունը. շատերը կտեսնեն ու կվախենան և Տիրոջը կհուսան» Սաղմոս 40:1-3:

Պատկեր, 2015թ., ՁԿ (66)

ԿՐԱԿԵ ՊԱՏՆԵՇ

Եվ ես պիտի նրա համար հրեղեն պարիսպ լինեմ շուրջանակի, ասում է Տերը, և պիտի փառավորվեմ նրանում:

Չաբարիա 2:5

Այս պատմությունը իրական է: Պատմության հերոսուհուն՝ Վերա Դերկաչին ես հանդիպեցի ԱՄՆ-ի Սակրամենտո քաղաքում, որտեղ այժմ բնակվում է: Նա սիրով թույլ տվեց հրապարակել այս պատմությունը:

Երեկոն իջնում էր ուկրաինական փոքրիկ քաղաքի վրա: Հավաքույթն արդեն ավարտվել էր, երբ դահլիճ մտան երկու ուսուցիչներ: Նրանք հաղորդեցին, որ քաղաքում մոլագար է շրջում, որի գոհն էին դառնում միայն կանայք: Տասներկու գոհից միայն մեկին էր հաջողվել փախչել, ում խոսքերով էլ կազմվել էր հանցագործի ֆոտոռոբոտը. դա բարձրահասակ (մոտ երկու մետր), շիկահեր երիտասարդ էր:

Վերան, մտքերով ընկած, ականջի ծայրով միայն լսեց այս ամենը... Երկու ժամից կայարանից շարժվում էր Կիև գնացող գնացքը: Քանի որ նա գիտեր, որ միշտ գործում է Աստծու կամքի համաձայն, համոզված էր, որ չէր ուշանա, և տոմսարկղում էլ տոմս կլինի... դուրս գալիս էլ նկարին հպանցիկ նայեց՝ մտածելով, որ

Աստված թույլ չի տա՝ մոլագարը հանդիպի իրեն...

Կայարանն ամայի էր, իսկ տոմսարկղում տոմս չկար... Մոտեցավ մի երիտասարդ և տոմս առաջարկեց: Վերան նոր էր տեղավորվել կուպեում, երբ հնչեց տղամարդու ցածր ձայն. «Բարի երեկո»: Կուպեի դռների արանքում կանգնած էր բարձրահասակ, համարյա երկմետրանոց մի շիկահեր երիտասարդ: Այդ դեմքը նա արդեն տեսել էր:

Վերան չվախեցավ, ուղղակի զարմացավ. այնքան երկար ժամանակ էր ճամփորդում, որ երևի ինչ-որ տեղ տեսել էր այդ դեմքը: Հետո էլ նա սովոր էր վստահել իր Երկնավոր Հորը՝ Նա միշտ իր կողքին էր: Հիմա էլ Նա այստեղ է, իր կողքին: Երևի Նրան անհրաժեշտ է այս հանդիպումը...

Աստծու խաղաղությունը լցրեց Վերայի սիրտը: Լինելով հնազանդ և Աստծու հետ մշտական կապի մեջ՝ նա մտովի ասաց. «Շուրթերս քեզ եմ հանձնում, Տեր իմ»:

Որոշ ժամանակ լռելուց հետո զրույցն սկսվեց: Ծանապարհի ընկերը հիմար չէր, լավ զրուցակից էր:

- Հիմա թերթերը լցված են մոլագարների մասին հոդվածներով, դու, ինչ է, չե՞ս վախենում միայնակ ճամփորդելուց:

- Ո՛չ, չեմ վախենում, ես շատ վստահելի Պաշտպան ունեմ: Այն Աստվածը, որի մասին ձեզ ասում եմ, ինձ պաշտպանում է:

Կամաց-կամաց զրույցն անցավ նրա կյանքին: Ամեն ինչ այնպես էր, ինչպես վերլուծում են հոգեթերապևտները. մանկական դրամա, երբ մանկահասակ տղան ներկա է լինում իր անօգնական հոր նկատմամբ մոր ծաղրանքներին ու կտտանքներին: Այդ ժամանակվանից նրա մեջ ատելություն է առաջանում կանանց նկատմամբ, ինքնըստինքյան արհամարհվում է Աստծու «Մի՛ սպանիր» պատգամը, և նա դառնում է անկառավարելի: Հիմա նա նստել էր Վերայի դիմաց և պատմում էր իր կատարած հանցագործությունների մասին:

Վերան դուրս եկավ և փորձեց գտնել ուղեկցորդին, որպեսզի փոխի կուպեն, բայց նա չկար: Վերան վերադարձավ կուպե, հետո պատմեց նրան Աստծու, Քրիստոսի, հավիտե-

նության մասին: Չէ, հնարավոր չէ նույն կուպեում մնալ մինչև առավոտ:

Օրվա հոգնածությունն անդրադարձավ Վերայի վրա: Աչքերը փակվում էին, և նա ներսում զգաց մի զորավոր հրաման «Մնա՛լ»:

Երիտասարդ ուղեկցի գեղեցիկ դեմքը սառն էր ու անհաղորդ: Դաժանությամբ փայլեցին աչքերը: Նա կարծես անհարմար զգաց իր անկեղծությունից: Եվ ընդհանրապես, նա իրեն տարօրինակ էր պահում: Չընդհմացավ, երբ Վերան դուրս էր գալիս: Ի՞նչ պայքար, ի՞նչ փոփոխություն էր տեղի ունենում նրա հոգում: Վերան պառկեց, գլուխը դրեց բարձին: Այդ պահին ուժերը լքեցին նրան: Նա արդեն չէր կարողանում ոչ մտածել, ոչ աղոթել: Միայն աչքերից անդադար արցունքներ էին հոսում:

Վերան զգաց օտարի այրող շնչառությունը: Նա կռացավ Վերայի վրա. կուպեում տիրում էր տանջանքի սրտակեղեք տնքոց՝ խառնված տառապանքի, չարչարանքի, չարության դրսևորման հետ: Նա մի քանի անգամ կռացավ Վերայի վրա ու ետ փախավ:

Քանի՞ ժամ էր անցել՝ Վերան չգիտեր: Միջանցքում հնչեց ուղեկցորդի սովորական դարձած ձայնը. «Կես ժամից կհասնենք Կիև: Ուղևորները թող պատրաստվեն»:

Վերան վեր կացավ: Լույսն արդեն բացվում էր: Դեմ-դիմաց նստած էր նա: Նրանց հայացքները հանդիպեցին:

ՊԵՊԵՐԻ, 2015թ., № 4 (66)

- Տիկի՛ն,- նրա ձայնը դողում էր,- գիտե՞ք, որ կյանքում առաջին անգամ կնոջ հետ եղա այսքան մոտ ու ոչինչ չկարողացա անել: Դուք ամբողջ գիշեր կրակի մեջ էիք:

«Դուք ամբողջ գիշեր կրակի մեջ էիք...»:

«*Եվ ես պիտի նրա համար հրեղեն պարիսպ լինեմ շուրջանակի, ասում է Տերը, և պիտի փառավորվեմ նրանում*» *Չաքարիա 2:5*: Աստվածաշնչյան այս խոսքերը հառնեցին նրա աչքերի առաջ, և գոհության անսահման զգացումը լցրեց Վերայի սիրտը:

Վերան հետո իմացավ, որ այդ գիշեր ոտքի էր հանվել իր մայրը և

մինչև լույս աղոթել աղջկա համար: Հոգևոր եղբայրներից մեկը, որ երկրի մյուս ծայրից Կիև էր վերադառնում, ողջ գիշեր նույնպես աղոթել էր Վերայի համար:

Գնացքը հասավ Կիևի երկաթգծի կայարան: Բարձրահասակ անձնավորությունը կորավ բազմամարդ կայարանում:

Վերան դեռ բազում անգամներ կհիշի. «Դուք ամբողջ գիշեր կրակի մեջ էիք» բառերը, այդ կուպեն ու այդ դեմքը: Աստվածաշնչյան այս խոսքերն ավելի արժևորվեցին ցնցում ապրած հոգու համար:

**Նապալյա Դյոմինա
Մուկաչովո, Ուկրաինա**

ԱՆՍՊԱՍԵԼԻ ՆՎԵՐ

«Ոչնչի համար հոգս մի արեք, այլ ամեն բանում աղոթքով ու աղաչանքով ու գոհությունով ձեր խնդրվածքները թող հայրնի լինեն Աստծուն»:

Փիլիպեցիս 4:6

Վաղիմը չէր էլ սպասում, որ ամեն ինչ այդպես հաջող կստացվի: Արդեն մի տարի էր, ինչ նա Աստծուն խնդրում էր լրացուցիչ եկամտի հնարավորություն: Ճիշտ է, նրա կրթաթոշակը բավարար էր ամենամանրաժեշտ բաների համար, սակայն նա ուներ մի թաքուն երազանք:

Վաղիմը հավատացյալ ծնողների

միակ որդին էր, և հայրը մանկուց նրան սովորեցրել էր մեծարել Աստծուն ու ամեն ինչի համար գոհանալ Նրանից:

Չնայած նա լիարժեք ապաշխարեց տասնվեց տարեկանում, բայց մանկուց ջանում էր Տիրոջը չվշտացնել վատ արարքներով, և դրանով տարբերվում էր իր շատ հասակակիցներից:

Տիրոջը հանձնվելուց հետո Վադիմն իրեն նվիրեց Նրան ծառայելուն. սովորում էր ջութակ նվագել, երգում էր երիտասարդական երգչախմբում և նույնիսկ սկսեց քարոզել եկեղեցում:

Բայց երիտասարդին թվում էր, թե այդ ամենը քիչ է: Նրա փրկված սիրտը վառվում էր Քրիստոսի սիրով, և նա որոշեց, որ եկեղեցու զանձանակ կգցի իր եկամտի ոչ թե տասներորդ մասը, այլ ավելին:

Նրանց փոքր համայնքի հավատացյալները հարուստ չէին, դրան էլ գումարվեց տնտեսական ճգնաժամը: Շատերը կորցրին իրենց աշխատանքները, իսկ թոշակառուների թոշակները վճարվում էին ձգձգումներով: Վադիմը շատ էր խղում այն ծերերին, ովքեր աղոթատնից հեռու էին ապրում և շատ հազվադեպ էին հաճախում հավաքույթների՝ ճանապարհաժախս չունենալու պատճառով:

«Եթե ես գոնե մի օգտագործված մեքենա կարողանայի ձեռք բերել», - երագում էր Վադիմը: Ծերերին, կարիքավոր քույրերին ու եղբայրներին միշտ կտանեի-կբերեի...»:

Դրա համար էլ անընդհատ Աստ-

ծուն խնդրում էր հավելյալ աշխատանքի մասին:

...Ավարտվեց գարնանային քննաշրջանը, սկսվեցին արձակուրդները: Կիրակնօրյա հավաքույթից հետո նրան մոտեցավ երիտասարդ քարոզիչներից մեկը՝ Միշա եղբայրը.

- Լսի՛ր, Վադիմ, չե՞ս ուզենա լավ գումար վաստակել:

Երիտասարդի սիրտն ուրախությամբ լցվեց թրթռաց. դա, երևի, իր խնդրանքների և համբերատար աղոթքների պատասխանն է:

Միշան պատմեց, որ շատ շահավետ արտագնա աշխատանք կա՝ մասնավոր տան շինարարություն: Այս աշխատանքը նրան էին առաջարկել, բայց, ցավոք սրտի, ոչ մի կերպ հիմա չի կարող գնալ: Շինարարության տերը խոստացել է լավ վճարել, սակայն ընտրում է միայն հավատացյալ աշխատողների՝ ասելով, որ նրանց հետ խնդիրներ չեն լինում:

Վադիմն անմիջապես համաձայնեց, նա արդեն չէր կասկածում, որ դա Աստծու կամքն է:

Նրան լավ դիմավորեցին, ավելի լավ տեղավորեցին՝ երկու հոգու համար նախատեսված հյուրանոցային տիպի տնակում:

Սկզբում նրան ընդունեցին որպես բանվոր, բայց նկատելով, որ լավ հասկանում է էլեկտրականությունից, նրա «պաշտոնն» անմիջապես բարձրացրին:

Վերջացավ աշխատանքային առաջին ամիսը: Վադիմը գոհ էր. աշխա-

Պատկեր, 2015թ., ՄԿ (66)

տանքը դժվար չէր, և դրանից բացի, նա Աստծու Խոսքը վկայում էր իր աշխատակիցներին, որոնք սկզբում հպարտությամբ ցույց էին տալիս իրենց վզերից կախված խաչերը, իսկ հետո խոստովանեցին, որ գիշերցերեկ մեղք են գործում:

Առաջին աշխատավարձը բաժանեցին ծրարներով, որոնց վրա գրված էին բանվորների անունները: Վաղիմը շատ զարմացավ, երբ իր ծրարում հազար դոլար հայտնաբերեց: Նրան բացատրեցին, որ ինքն արժանի է այդ գումարին:

Ստացած ողջ գումարը եկեղեցուն նվիրելու գաղափարն անմիջապես ծնվեց նրա սրտում: «...Տե՛ր իմ, Քո ձեռքից ընդունածը Քեզ եմ վերադարձնում»: Հանկարծ հիշեց մեքենայի մասին. չէ՞ որ դրա համար էր եկել աշխատելու: Բայց իր որոշումը չփոխեց: Եվ առաջիկա կիրակի օրը ողջ գումարը զցեց գանձանակի մեջ:

Հաջորդ առավոտ գործատերը Վաղիմին կանչեց իր մոտ.

- Մեքենա վարել գիտե՞ս,- հետաքրքրվեց նա:

- Այո՛, ահա իմ վարորդական իրավունքը:

- Լավ, հավատում եմ, ես ժամանակ չունեմ: Լսի՛ր, թանկագին եղբայր, դու ուզում ես լրացուցիչ վարձատրվել:

- Իսկ ի՞նչ աշխատանք է:

- Լսի՛ր, դու իսկական հավատացյալ ես,- բացականչեց գործատերը, որ հայ էր,- ոչ ոք չի հարցնում, թե ինչ աշխատանք է, բոլորին միայն աշ-

խատավարձն է հետաքրքրում: Մի՛ մտածիր, եղբայր, մաքուր աշխատանք է:

- Համաձայն եմ:

- Լսի՛ր, դու ինձ դուր ես գալիս, եղբայր, ուզում եմ քեզ ասել, որ գումարդ ապահով տեղ պահես, թե չէ այստեղ այնպիսի մարդիկ կան...

- Իմ աշխատավարձն ապահով տեղում է՝ Աստծու մոտ-, ժպիտով պատասխանեց Վաղիմը:

Գործատերը զարմացավ ու նրան հարցախեղդ արեց այնքան, մինչև երիտասարդն ստիպված եղավ պատմել, որ գումարը զցել է եկեղեցու գանձանակը:

- Ողջ աշխատավա՞րձդ: Ի՛նչ է, հիմա՞ր ես,- զարմացավ գործատերը,- չէ՞ որ դու այստեղ ստրուկի նման ես աշխատում: Չէ՞ որ ես ամեն ինչ տեսնում եմ, ես հո հենց այնպես չեմ գումար վճարում: Այդ դեպքում ինչո՞ւ ես այդքան տանջվում...

- Քրիստոսն ինձ համար չարչարվեց ու ինձ փրկություն տվեց,- սկսեց բացատրել Վաղիմը:- Նրան այդ ամենի համար վճարել չեմ կարող, ասենք՝ Նա Ինքն էլ չի պահանջում: Դրա համար ես, որպես սիրո դրսևորում, անում եմ այն, ինչ ձեռքիցս գալիս է:

- Բայց ոչ այդ չափերով, եղբայր թանկագին,- ասաց Արթուրը:- Լավ, դա քո գործն է... երեկոյան կընդունես բեռնատարը:

Երբ աշխատանքային երկրորդ ամիսն ավարտվեց, Արթուրը Վաղիմին կանչեց իր մոտ և աշխատավարձի

ծրարը մեկնեց նրան.

- Այստեղ 2000 դոլար գումար է, ափսոս, որ գնում ես, ինձ այդպիսի աշխատողներ շատ են պետք:

- Ուսումնա պետք է շարունակեմ,- բացատրեց Վադիմն ու ավելացրեց,- դուք ինձ չափից շատ եք վճարում:

- Բայց չէ՞ որ դա իմ իրավունքն է, քանկագին եղբայր:- Եվ հետաքրքրվեց,- էլի՞ ողջ գումարը տանելու ես եկեղեցի:

- Չէ՛,- կարճ պատասխանեց նա,- հիմա պիտի փորձեմ մի օգտագործված մեքենա գնել:

- Էէէէ, եղբայր ջան, քո ախորժակն էլ բացվեց: Ճիշտն ասած, դու ինձ հիասթափեցրիր. ի՞նչ է, աղջիկների՞ն ես պտտեցնելու:

- Չէ՛, ծերերին ու կարիքավորներին պիտի տեղափոխեմ:

- Ի՞նչ ծերեր... Բացատրի՛ր...

Վադիմը հակիրճ պատմեց եկեղեցու դժվարությունների ու այն մասին, որ ինքը երկար ժամանակ խնդրել էր Աստծուն մեքենա ունենալու մասին:

Նա դեռ չէր վերջացրել իր խոսքը, երբ Արթուրը նրա խոսքն ընդհատեց և հեռախոսով հայերեն սկսեց ինչ-որ մեկի հետ խոսել: Երբ ավարտեց, հրամայական տոնով ասաց Վադիմին.

- Դեռ չգնաս, վաղն առավոտյան կմոտենաս ինձ, հասկացա՞ր:

Առավոտյան, երբ Վադիմը մոտեցավ Արթուրին, նա ջերմ ողջունեց տղային և առաջնորդեց բակ, որտեղ կանգնած էր մի միկրոավտոբուս:

- Հը՛, հարմա՞ր է: Քո ծերերից ուր հոգի կտեղավորվեն այս մեքենայում, նույնքան էլ կարող են կանգնել: Սա ես քեզ նվիրում եմ:

- Ինչո՞ւ նվեր, ես կարող եմ վճարել: Հայր բարձրաձայն ծիծաղեց.

- Գիտեմ, եղբայրս, բայց քո ունեցած գումարով այս մեքենայի միայն անիվները կարող ես գնել:

- Ես չեմ կարող ընդունել դա, այն շատ քանկ է:

- Դա Աստծու արած նվերից՝ Հիսուս Քրիստոսից քանկ չէ: Կարծեմ դու այդպես բացատրեցիր ինձ մի քանի օր առաջ: Թող ես էլ անեմ այն, ինչ իմ ձեռքից է գալիս:

- Շնորհակալ եմ,- ասաց Վադիմը,- թող Աստված օրհնի Ձեզ փրկության պարգևով:

- Ես դեմ չեմ,- ասաց Արթուրը: Իսկ հիմա շտապի՛ր, քո ծերուկները քեզ են սպասում:

«Նաշի դնի» 2158, 2010թ.

Ձեպիկ, 2015թ.. ՁԿ (66)

ԱՍՏՎԱԾ ՔՈ ՊԱՀԱՊԱՆՆ Է

...Քո պահապանդ պիտի չքնանա:

Սաղմոս 121:3

Ես ուզում եմ պատմել մի պատմություն, որը տեղի է ունեցել մեր ընտանիքում:

1990 թվականն էր: Մենք մի փոքր տուն գնեցինք և որոշեցինք այն նորոգել: Ամռանը շինարար հայրս եկավ, արձակուրդ վերցրեց նաև ամուսինս, դպրոցում սկսվեցին արձակուրդները, և մենք ողջ ընտանիքով, միահամուռ ուժերով սկսեցինք աշխատել:

Այդ օրը մենք մինչև ուշ երեկո աշխատեցինք բակում: Երբ ես տուն մտա, ընթրիք պատրաստելու նպատակով, արդեն մթնում էր: Նախ գնացի կաթսայատուն, որպեսզի միացնեմ տաք ջուրը: Մենք բնական գազով աշխատող կաթսա ունեինք, որը մի թերություն ուներ, ինչի մասին մեզ զգուշացրել էին դեռ տունը գնելիս: Երբ կաթսան միացնում էինք, պետք է հսկեինք ջերմաստիճանին և ժամանակին անջատեինք, որովհետև ինքն իրեն չէր անջատվում: Իսկ եթե կաթսան պայթեր, մենք էլ նրա հետ կտոր-կտոր կլինեինք:

Իհարկե, մենք այդ մասին հիշում էինք և մեկս մեկիս հսկում, որ հանկարծ դժբախտություն չպատահի:

Ինչպես միշտ, բոլորը ընթրեցին, հայրս աղոթեց, որ Աստված Իր սուրբ

հրեշտակին ուղարկի մեր քունը հսկելու համար: Դրանից հետո, ցերեկվա աշխատանքից հոգնած, բոլորս պառկեցինք քնելու: Կաթսայի մասին ոչ ոք ոչինչ չհիշեց:

Չեմ հիշում ինչքան էինք քնել, բայց արթնացանք մեր սենյակի դռան բացվելու ձայնից: Ինչ-որ մեկը մտավ ու կանգնեց շեմին: Ես զգում էի, որ ինչ-որ մեկը կանգնած է և հարցրեցի. «Ո՞վ կա այդտեղ»: Լռություն: Երբ երկրորդ անգամ հարցնելուց հետո պատասխան չստացա, դժկամությամբ տեղիցս վեր կացա: Ու հենց այդ պահին ականջիս հասավ կաթսայատնից հնչող ահարկու թշնոցը:

- Կաթսան մոռացել ենք անջատել... Հիմա կայաթի...

Տեսա, որ ոչ միայն մեր սենյակի դռնն է կրնկի վրա բաց, այլ նաև այն դուռը, որով պիտի մտնեի կաթսայատուն: Անմիջապես հասկացա, որ մեզ արթնացնողն էլ, դռները բացողն էլ Տիրոջ հրեշտակն էր:

Չեռքի մի շարժումով փակեցի գազի փականը: Այդ պահին վրա հասավ ամուսինս: Ինչ տեսանք. կաթսայի ջերմաստիճանը խիստ բարձր էր, այն թշնում էր, գոլորշու շիթեր էին դուրս գալիս նրանից, ու այն ցնցվում էր՝ ճոճվելով աջ ու ձախ:

Մենք քարացած կանգնած մայում էինք՝ պատկերացնելով, թե ինչ կարող էր տեղի ունենալ:

...Քու պահապանդ պիտի չքնանա (Մադ. 121:3):

Այդ պահից անցել է մոտ քսան տարի: Մենք վաղուց արդեն վերանորոգել ենք տունը, փոխել կաթսան, սակայն երբ հիշում ենք այդ դեպքը,

հոգեպես վերապրում ենք այն անսահման շնորհակալության ու գոհության զգացումը, որ մենք ունեցանք մեր Երկնավոր Հոր նկատմամբ, երբ Նա, իր մեծ ողորմության համաձայն, լսեց մեր աղոթքն ու պահպանեց մեր կյանքերը:

Հավիտյան փառք Նրան:

Լ.Չերնայա

Ե՛Տ ՂԱՐՁԻՐ, ՆՈՐԻՑ ՓՈՐՁԻՐ

Մի քարոզիչ լեռների մեջ ձյունամրրիկի է հանդիպում և ճամփան կորցնում: Որոշ ժամանակ անց քաղցից ու ցրտից կորցնում է գիտակցությունը: Ձին նրան առաջնորդում է մոտակա խրճիթ, որտեղ նրան ուշքի են բերում: Երբ գիտակցության է գալիս, տեսնում է, որ մի չարագործ մարդ է իրեն փրկել սառելուց: Քարոզիչն սկսում է Հիսուսի մասին պատմել, բայց մարդը արհամարհում է և ասում. «Եթե երեկ գիշեր դու որպես քարոզիչ ողջ և առողջ իմ տունը եկած լիներիր, ես քեզ կսպանեի: Արդեն 20 տարի է, ինչ Աստված մեր

մինուճար որդուն խլել է մեզանից, և ես երդվել եմ, որ եթե Ավետարանի որևէ պաշտոնյա ձեռքս ընկնի, հինգ վայրկյանից նրան կսպանեմ»: Քարոզիչը մտածում է հեռանալ առանց որևէ բառ ասելու, բայց ներսից մի ձայն նրան ասում է. «Պետք է նորից փորձես»:

Քարոզիչը Հովնան մարգարեի ման նավ է փնտրում, որ փախչի, բայց ձայնն ասում է. «Ե՛տ դարձիր, նորից փորձիր»: Քարոզիչն սկսում է պատմել անառակ որդու մասին առակը, և չարագործն սկսում է լաց լինել: Կինը պատմում է, որ երբ չարագործ Ջեկի հայրը մահամերձ է եղել ու փափագել է մահից առաջ տեսնել որդուն, վերջինս մերժել է նրան:

Քարոզիչն իսկույն սկսում է աղոթել նրանց համար և երբ աչքերը բացում է, իր կողքին տեսնում է Ջեկին՝ ծնկի եկած արտասովոր: Ջեկն ասում է. «Պարոն քարոզիչ, ես միայն մարմինդ ազատեցի, բայց քո միջոցով Աստված

ՊԵՏԻԿԻ, 2015թ., № 4 (66)

իմ հոգին փրկեց դժոխքից»:

Հորդորական որոշ խոսքերից հետո քարոզիչը մեկնում է: Ջեկի վկայությամբ այդ շրջակայքում շատերն են սկսում ապաշխարել: Հաջորդ անգամ, երբ հավաքույթ անցկացնելու համար քարոզիչն այցելում է այդ վայրը, Ջեկը, մատնացույց անելով քարոզչին, հետևյալ վկայությունն է տալիս. «Երբ այս քարոզիչը մեր տանն էր և ծնկի եկած աղոթում էր, ես բաց աչքերով տեսա Աստծու Որդուն: Նա կանգնել էր դռան մոտ, գլխին փշե պսակ կար

դրված, իսկ ձեռքերն արյունվա էին: Նրա աչքերի մեջ այնքան սեր և դեմքի վրա այնքան քաղցրություն կար, որ ես չէի կարող Նրան մերժել ու ասացի. «Նե՛րս մտի՛ր, Տե՛ր Հիսուս»: Խոսքիս համաձայն Տե՛ր Հիսուսը ներս մտավ և գրավեց իմ սիրտը»:

Սիրելի՛ հոգի, մի՛ հապաղիր և սիրտդ Քրիստոսին հանձնիր: Նա քեզ սիրեց և Իր թանկագին արյունը քեզ համար թափեց: Այսօր Նրան ընդունիր որպես Տե՛ր ու Փրկիչ: Վաղը գուցե ուշ լինի:

ՀԱՇՎԵՏՎՈՒԹՅՈՒՆ

*Իմ այսօրները ծնվում են շատ վաղ,
Մեռնում՝ գիշերվա խավարների մեջ...
Օրվա խորհուրդը ցավով ես հաճախ
Խեղդում եմ բազում «ինչո՞ւների» մեջ...
Ինքս եմ սկսում հենց ինչ հարցեր տալ,
- Ինչո՞ւ և ինչպե՞ս այսօրն ապրեցիր,
Փորձեցի՞ր մեկի հոգսերը հոգալ,
Դարձի քերեցի՞ր մի մոլորվածի,
Նրան Հիսուսի գիրկը քերեցի՞ր:
Հիվանդներ ունենա՞ր, շատերը գիրեն,
Այդ իմանալով՝ ի տես գնացի՞ր:
Անհույսներ շատ կան մեր շրջապատում,
Նրանց Սուրբ Հոգով հուսադրեցի՞ր:
Ցույց տվի՞ր նրանց փրկության ճամփան,
Գողգոթան նրանց բացահայտեցի՞ր:
Դու Հիսուս Կյանքը տվեցի՞ր նրանց,
Մեծ Սիրտ մասին նրանց պարմեցի՞ր:
Եթե չես ապրել Հիսուսի համար,
Գիրցի՛ր, այդ օրը իզուր ապրեցիր...*

Մ. Սվարյան

ՀԱՐՈՒՍՏ ՄԵՌՆԵԼ ՑԱՆԿԱՑՈՂ ՆԱՎԱՍՏԻՆ

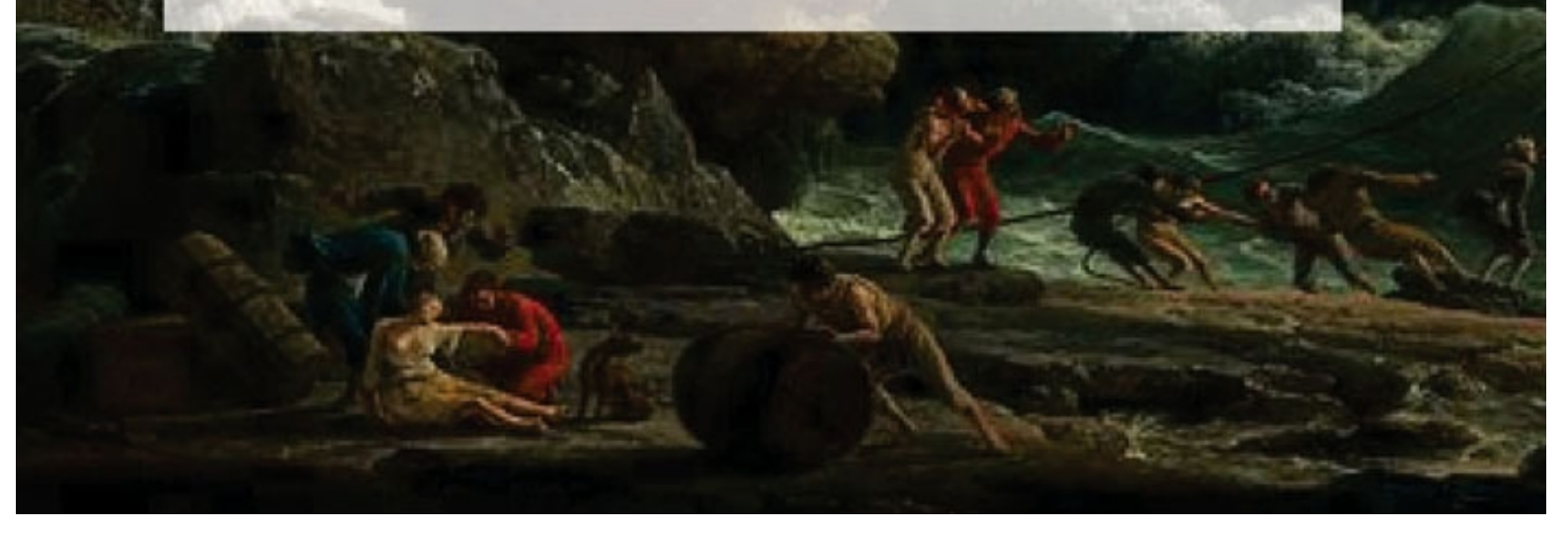
Տարիներ առաջ բրիտանական մի նավ իսպանական ոսկին խիստ հսկողության տակ փոխադրելիս բախվում է ժայռին, ծակվում և սկսում ջրով լցվել: Նավի մեջ մեծ իրարանցում ու շփոթություն է սկսվում: Հսկողության տակ առնված ոսկու տակառներն այլևս արժեք չէին ներկայացնում: Այդ պահին կյանքն ամեն ինչից թանկ էր: Փրկության միակ միջոցը նավակներն էին, որոնք ծով են իջեցնում և մարդկանցով լցնում: Վերջին նավակն իջեցնելիս նավապետն սկսում է նավի բոլոր կողմերը նայել՝ ստուգելու համար, թե որևէ մեկը չի՞ մնացել այնտեղ և, ի զարմանս իրեն, տեսնում է մեկին, որ տախտակամածի վրա նստած՝ մուրճով ոսկու տակառներն էր բացում և դեղին մետաղներն իր շուրջը դիզում:

- Ի՞նչ ես անում, ո՞վ մարդ,- բղավում է սպան,- չե՞ս տեսնում, որ նավը ջրի մեջ է թաղվում:

- Ի՛նչ ուզում է լինի,- պատասխանում է անմիտը,- ես ամբողջ կյանքում աղքատ եմ ապրել, բայց հիմա որոշել եմ հարուստ մեռնել:

Սպան ինչ անում է, չի կարողանում նրան համոզել: Ստիպված թողնում է նրան և մտնում փրկության նավակը: Թե՛ նավը, թե՛ անմիտ մարդը և թե՛ ոսկու տակառները թաղվում են ջրի մեջ:

Այսօր մարդկության մեծամասնությունն այս անմիտ մարդուն է նմանվում: Ոմանք աշխարհի հաճույքների և մեղքի զվարճության ետևից վազելով, ոմանք էլ հարստության խաբեությամբ տարվելով՝ մոռանում են իրենց հավիտենական կյանքը, իրենց մեծ փրկությունը: Մատթ. 16:26-ում Հիսուսն ասում է. «Քանի որ ի՞նչ օգուտ մարդուն, եթե ամբողջ աշխարհը շահի, բայց իր անձը կորցնի: Կամ ի՞նչ փրկագին պետք է մարդ տա իր հոգու համար»:

ՎՍՏԱՀԻՐ ԱՍՏՎԱԾԱՇՆՉԻՆ

Քո խոսքերի հայրնությունը լույս է տալիս ու պարզամիտների համարուն է դարձնում:

Սաղմոս 119:130

Եվ Հիսուսը այն հրեաներին, որ հավատացին Իրեն, ասաց. «Եթե դուք Իմ խոսքի մեջ հարատևեք, այն ժամանակ ճանարարապես Իմ աշակերտները կլինեք: Եվ դուք կիմանաք ճանարությունը, և ճանարությունը ձեզ ազատ կդարձնի:

Հովհ.8:31-32

Սրբազրո՛ւ նրանց Քո ճանարությամբ. Քո խոսքը ճանարություն է:

Հովհ.17:17

Իմ տառապանքի մեջ մխիթարությունս սա է, քանի որ Քո խոսքն ինձ կյանք տվեց:

Սաղմոս 119:50

Որովհետև Աստծո Խոսքը կենդանի է ու զորավոր, և ամեն երկաայրի սրից ավելի կտրուկ, որ թափանցում է մինչև անձի ու հոգու, հոդերի և ողնաժուծի բաժանման սահմանը, և մտքերի ու սրտի խորհուրդների զննողն է:

Եբրայեցիս 4:12

Քանի որ ՏԻՐՈՋ խոսքը ճանարիտ է ու Նրա բոլոր գործերը ճանարությամբ են կատարված:

Սաղմոս 33:4